

B Binne – Pilatus ondervra Jesus oor koningskap (18:33-38a)

B Binne – Pilatus ondervra Jesus oor koningskap (18:33-38a) – Francois Malan

18:33 Pilatus se ondervraging van Jesus in die hofsaal begin met sy vraag: Is jy die koning van die Jode? (Die Romeinse reg het vereis dat die hoofklag teen 'n gevangene drie maal aan hom in die hof gestel moes word). Uit Pilatus se vraag is af te lei dat die owerpriesters hulle godsdienstige aanklag van godslastering, dat Jesus Homself God maak, vir die Romeinse goewerneur verander het na 'n politieke aanklag van opstand teen die regering, as die Messias/Christus/Gesalfde koning, wat die Jode verwag om hulle van die Romeinse oorheersing te bevry (Mat. 26:63-66). Die ander Evangelies bied Jesus se antwoord direk na die vraag aan. Johannes gee die antwoord eers in vers 37 nadat hy 'n kritieke verklaring van die aard van Jesus se koningskap aanbied:

18:34-35 Jesus, as die eintlike Regter, stel eers 'n wedervraag om Pilatus te ondervra: Is dit 'n persoonlike vraag wat Pilatus gevra het: het jy dit uit jouself gesê? deur Jesus as koning te begin erken – 'n spontane erkenning dat hy in die teenwoordigheid van 'n koning is; of is dit 'n slegs 'n herhaling van wat ander vir hom oor Jesus gesê het – 'n formele aanklag van die Jode. Beide Jesus en Pilatus wil by die waarheid agter die pretensie kom: Jesus wil weet of Pilatus self tot 'n sekere insig oor Hom gekom het, wat na verdere insig oor Hom kan lei. As dit bloot die Joodse aanklag is, is Pilatus reeds in die verkeerde koers sonder enige insig in wat Jesus se koningskap beteken.

Pilatus toon sy minagting vir die Jode met sy wedervraag: Ek is mos nie 'n Jood nie, is ek? Hy ontken enige kennis van Jesus behalwe dat Jesus se eie volk en owerpriesters Hom aan hom oorgelewer het (*paradidomi*). Daarom sy volgende vraag: wat het jy gedoen? – dat hulle jou aan my oorgegee het om ter dood veroordeel te word. Dit is duidelik hy is nie tevrede is met die aanklag wat die Jode teen Jesus gebring het nie. Het Hy slegs Joodse tradisies verbreek, of het Hy werklik 'n

misdaad gepleeg wat deur die Romeinse hof gestraf moet word?

18:36 Jesus antwoord nie direk op Pilatus se vraag nie, maar sê iets oor sy koningskap. Jesus ontken nie dat sy koninkryk oor mense regeer en hulle lei om in gehoorsaamheid aan Hom op te tree in die wêreld nie, maar sy koningsheerskappy oor mense se lewens het nie sy oorsprong in hierdie wêreld nie, en gebruik nie die politieke magsmiddele van hierdie wêreld met 'n leë mag wat met geweld veg teen sy vyandige volksgenote, die Jode, nie – daarom moes Petrus sy swaard terugtrek van die hoëpriester se slaaf af, en het Jesus Homself sonder weerstand aan die Jode oorgegee.

18:37 Van Jesus se verwysing na sy koninkryk lei Pilatus korrek af dat Jesus dan tog 'n koning is. En op sy vraag antwoord Jesus: jy sê dat Ek 'n koning is – daarmee erken Hy dat Hy 'n koning is, maar nie soos Pilatus oor sy koningskap dink nie. Nadat Jesus in 18:36 gesê het wat sy koninkryk nie is nie, antwoord Hy Pilatus se vraag wat sy koninkryk wel is, die koninkryk van waarheid. Met 'n dubbele stelling bevestig Hy dat Hy van die teenwoordigheid van God af kom (gebore) en na die wêreld toe gekom het (menswording) om oor die waarheid te getuig – om oor God se verlossende heerskappy te getuig met woord en daad, as beliggaming van God se waarheid.

Die betekenis van Jesus se koningskap is nie om wêreldlike mag te verkry nie, maar is 'n hemelse sending tot diens aan die waarheid; nie met geweld nie, maar deur getuienis. Sy hele lewe en wese is die waarheid van God se liefde vir die wêreld (14:6; 3:16).

Sy onderdane is elkeen wat uit die waarheid is, wat sy getuienis aanvaar. Dit is dié mense wat die Vader aan Hom gee (6:37,39, 44,65; 10:29; 17:2,6-9,12,24; 18:9).

18:38a Jesus se getuienis oor sy koninkryk van die waarheid impliseer 'n uitnodiging om deel daarvan te word. Dit plaas Pilatus voor 'n persoonlike beslissing. Daarmee plaas die Gevangene sy regter in die beskuldigde bank, maar die oop deur na Jesus toe, om te luister wat Hy sê, word deur Pilatus ontwyk met 'n vraag na die waarheid, na die sin van die lewe. Die mens se soeke na waarheid vind egter slegs by Jesus die sin van die lewe, soos God dit bedoel het vir sy skepsels. Dit

is duidelik uit Pilatus se optrede dat hy nie 'uit die waarheid' is nie. Hy het duidelik nie die waarheid van God wat voor Hom staan herken nie. Hoewel Pilatus persoonlik neutraal staan teenoor Jesus, is hy oortuig dat Hy geen politieke bedreiging inhou, soos die Jode gesuggereer het nie. Sy koninkryk van waarheid is nie 'van hierdie wêreld ' nie.

C Buite – Pilatus vind Jesus onskuldig; hulle kies Barabbas(18:38b-40)

18:38b-39 Pilatus gaan uit na die Jode om Jesus onskuldig te verklaar, maar die swakkeling is te lafhartig om sy eie bevinding deur te voer. In plaas daarvan verkrag hy die reg om die Jode te behaag. Hy handig sy verantwoordelikheid om reg te spreek oor aan die Jode, wat juis vir Jesus aangekla het: 'ek vind geen skuld in Hom nie...wil julle dat ek die Koning van die Jode (ironies) vir julle loslaat? Hy verruil sy Romeinse reg vir die Joodse gebruik dat die goewerneur vir hulle met Paasfees een man (wat skuldig bevind is) uit die gevangenis los laat. So neem die onskuldige Seun van God die skuld van die sondaar op Hom.

18:40 Hulle skreeu: nie hierdie een nie, maar Barabbas! Die aanklaers verwys met minagting na 'hierdie een' en kies die opstandeling (vryheidsvegter *lestes*) teen die Romeinse gesag (Luk.23:19 sê Barabbas was in die tronk oor 'n opstand in die stad en oor moord; vgl. Mark.15:7; Mat.27:16 noem hom 'n berugte gevangene – enkele manuskripte noem hom Jesus Barabbas). Jesus (die Here verlos) Christus teenoor Jesus Barabbas (die seun van die vader) – die Jode kies 'die Here verlos' deur geweld, bo 'die Here verlos' deur liefde.

Skrywer: [Prof Francois Malan](#)